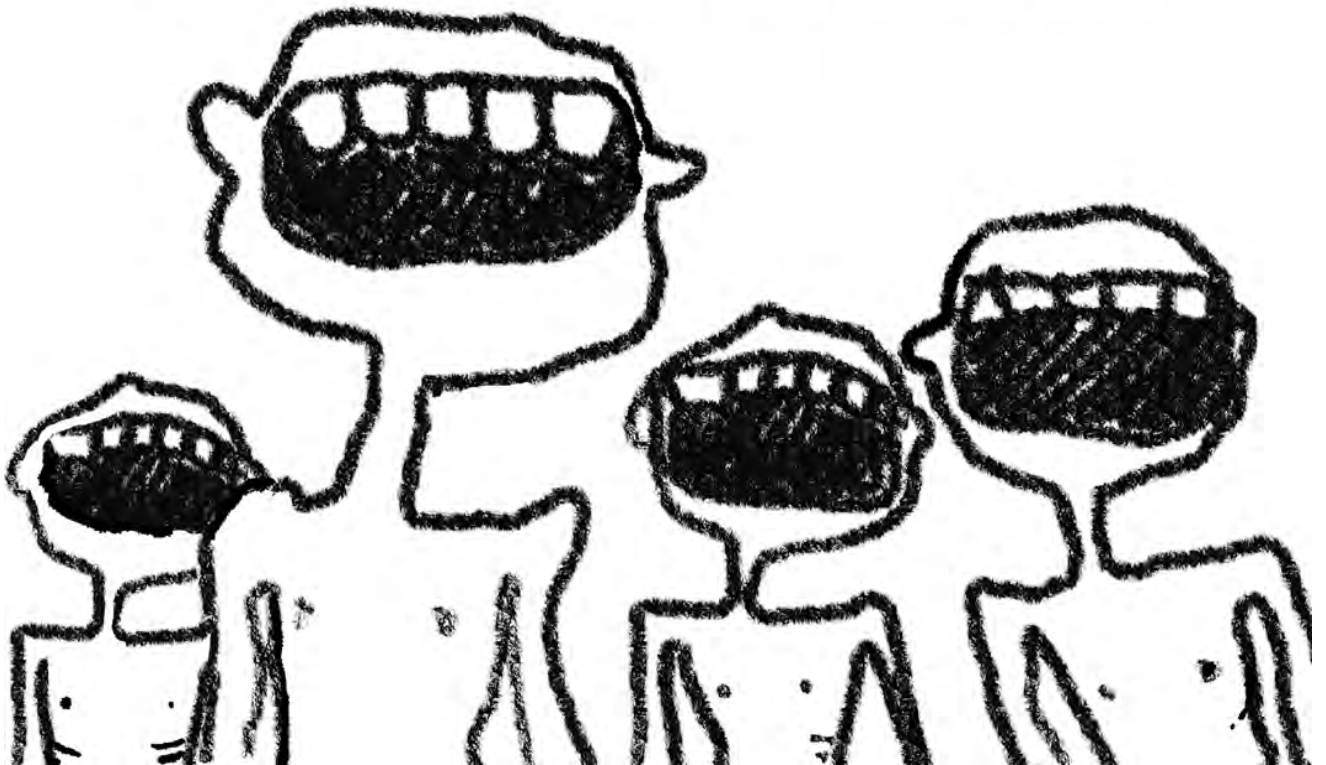

FAM

nº 88 maig 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals pàg 10-12
    La lluita contra la crisi alimentària
Política pàg 4-5
    Pla del govern "contra la crisi"
Sindical pàg 6-7
    TMB. una lluita que obre esclatxa.
    Elements de balanç.
Bolonya, NO pàg 8-9

Moviments pàg 12-14
    Contra el transvassament
    Franki llibertat!
Història. Estat sionista: res a celebrar pàg 15
Internacional pàg 16-20
    Itàlia, Paraguai, la reivindicació amaziga.
    IX Congrés Mundial de la LIT-CI
Correo Internacional 139. Israel 60 años

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

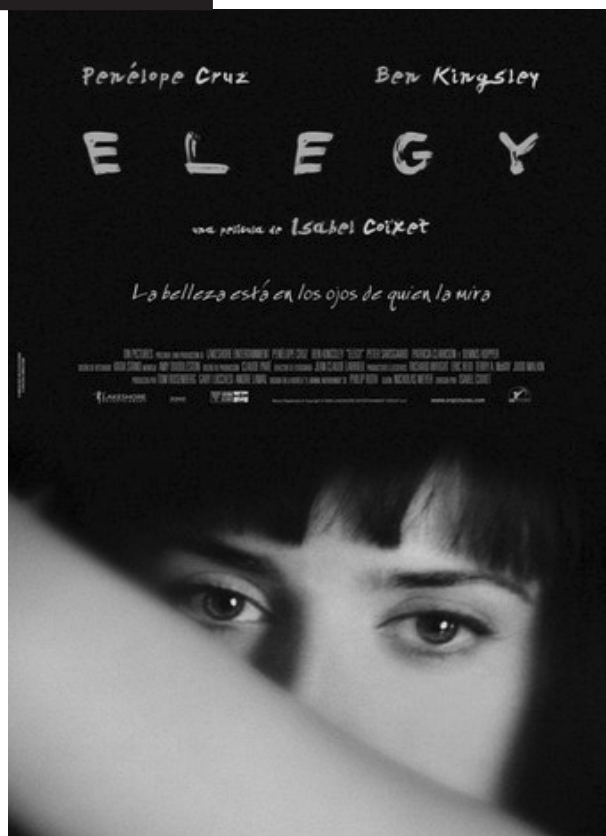
ELEGY, de la directora Isabel Coixet.

Amb aquesta recomanació ens arisquem més del que acostumem a fer en aquest espai, ja que per les cares de la gent quan surt del cinema advertim que el film o bé agrada molt o bé decepciona. Nosaltres no entenem aquells que diuen que els ha decepcionat.

Basada en una obra del premi Pulitzer Philip Roth de títol "L'animal moribund" (es presta a confusió el títol de la pel·lícula perquè també és el títol d'una altra obra del mateix autor) potser -només potser- decepciona aquells que han llegit el llibre i esperen veure'l "copiat" en imatges de manera literal sobre una pantalla.

Avisats els que ja coneixen la novel·la que dona origen a la nova obra d'art de Coixet perquè oblidin els prejudicis a casa quan vagin a veure-la, passem a fer comentaris per als que en desconeixen la història. Es tracta d'una obra trista -tota una especialitat de l'autora fins avui- però no parlem d'una obra feta per afartar-se de plorar en visionar-la sinó que parlem de sentiments poderosos. Fem llista: l'egoïsme, la solitud, la mort, la vellesa i la bellesa, la gelosia, la llibertat, el compromís. Parlem de sensacions potents, que se'ns mostren amb unes imatges magnífiques que estan al servei de tot el que s'exposa, amb això volem dir que l'atmosfera que es crea és coherent amb allò que s'esdevé.

Si fem un resum hem de dir que un professor d'universitat sofisticat, culte i seductor (Ben Kingsley) que ha arribat a la seixantena n'està orgullós de seduir les seves joves alumnes. Però el sexe el portarà enamorar-se d'una d'elles (Penèlope Cruz). L'obsessió per ella li posarà en evidència moltes contradiccions.

Aquest nucli d'història està ben acompanyat per d'altres personatges que ajuden a fer-lo rodó, com ara el fill del professor (metge ben establert però ressentit amb el pare i que necessita cridar la seva atenció), l'amant i amiga (que ha perdurat al llarg dels darrers vint anys) i l'amic i company (de converses impagables).

Tot plegat, ben presentat i ben servit. Com diu un crític alemany "un striptease de l'ànima". Com diem nosaltres, un luxe per als ulls i per al cor.

"El Reglament del Governador Militar per als soldats als Territoris Ocupats és:

- Un vianant nerviós és un àrab sospitós de terrorisme
- Un vianant tranquil és un àrab sospitós de terrorisme a sang freda
- Un vianant que aixeca la vista al cel és un àrab religiós sospitós de terrorisme
- Un vianant que abaixa la vista és un àrab tímid sospitós de terrorisme
- Un vianant amb els ulls tancats és un àrab adormit sospitós de terrorisme
- Una persona que es queda a casa és un àrab malalt sospitós de terrorisme

Tots els sospitosos que hem anomenat han de ser detinguts i, després d'un tret d'avertiment, han de ser conduïts al dipòsit."

Hanoch Levin (1943-1999), dramaturg i poeta israelià

a fam colpeja aquest començament de segle

En les societats passades la fam era sinònim de plagues, sequera, pestes o altres calamitats inevitables per a la població. Però aquesta terrible crisi de fam que sacseja mig món a començaments del segle XXI és amb els graners plens de gra, les botigues plenes d'articles de tota mena, amb aturats disposats a treballar, si cal, per augmentar la producció... en qualsevol altra època això seria incomprendible, però no en el capitalisme. Les crisis de sobreproducció les crea el capitalisme inevitablement i són més devastadores que les calamitats del passat.

El capitalisme no funciona segons les necessitats de la població sinó segons les necessitats del mercat i la lògica del benefici: per defensar la taxa de benefici, deixa que les mercaderies es podreixin i destrueix fàbriques, abandona terrenys o paga pel sacrifici de bestiar. Quan, malgrat tot, el mercat ja no pot donar sortida a la producció perquè el propi capitalista s'ha encarregat d'anar ofegant la capacitat de compra dels treballadors/es, aleshores, ja amb la crisi, el sistema i els governs imposen una destrucció massiva de mitjans de producció, tanquen empreses, provoquen atur, fam i misèria, i tot per recuperar les taxes de benefici i poder tornar a engegare la roda capitalista d'acumulació.

Però també el desenvolupament del capitalisme en el segle XX va veure com la recerca de ràpids i quantiosos beneficis desenvolupava una brutal espiral financera en què no n'hi havia prou amb obtenir els beneficis de la producció, es podia fer negoci amb la compra-venda de diner, accions, bons... i quan es van acabar els negocis amb la producció present es va començar a negociar i especular amb la futura, i es va construir un enorme castell de cartes en què s'acumulaven títols, accions, bons, paper moneda, ... que creixien segons una lògica pròpia, fins al punt que un revés en algun sector engegava a rodar el castell. L'especulació dessagnava l'economia productiva, però l'economia productiva no es podia escapar de l'especulació. El capital financer (banca i altres entitats) domina totes les esferes de l'economia real i les ha impregnades de tal forma que avui no hi ha cap barrera possible que identifiqui on comença un banc i acaba una empresa productiva.

L'estiu del 2007 vam assistir a l'anomenat esclat de la bombolla immobiliària americana. Va haver-hi impagats, però això no va provocar l'enfonsament dels títols i les accions. Els impagats van fer veure que s'estava al final del cicle d'acumulació de beneficis i els capitals financers van córrer a abandonar les seves posicions en les empreses immobiliàries. Per evitar que la caiguda arrossegés el conjunt de la banca, els bancs centrals van córrer a lliurar a bancs i inversors ingents quantitats de diners públics perquè no paressin de fer negocis, però aquests capitals van seguir marxant cap a negocis més rendibles per iniciar nous processos especulatius. I, per què no especular amb la fam i el gra? De la mateixa que abans havien atacat monedes i després les havien deixat caure per fer grans fortunes, van fer grans compres de gra i arròs, que, quan van haver aconseguit fer escassejar i el preu va començar a pujar, van ajudar a provocar la sensació d'escassetat en els consumidors perquè ells també acumulesin davant de la por que s'acabés. Els preus seguien

pujant. Les decisions polítiques d'impulsar la producció de biocombustibles garanteixen la rendibilitat a mitjà termini, amb un petroli que no deixa d'encarir-se. Mentrestant els països més pobres han començat a agonitzar per fam, però això no és més que un "dany col·lateral", el negoci és increïblement rendible!

El capitalisme amenaça avui de mort milions d'éssers humans. La lluita per la supervivència passa per acabar amb la pitjor i més mortífera plaga que ha viscut la humanitat: el capitalisme en decadència. 70 anys després de la construcció de la IV Internacional aquesta és la tasca: agrupar i organitzar sota una bandera internacionalista treballadors/es de tots els països per colpejar amb un sol puny el monstre capitalista. **La lluita contra la fam és la lluita de tota la classe obrera internacional.**

S i no poden amb vots... amb detencions

Després de les eleccions la gestió econòmica de la crisi ha eclipsat altres aspectes centrals de la lluita de classes. El PNB obre un nou període cap a l'acord amb el PSE-PSOE, però aquest li ha exigut que, com a punt de partida per un futur encontre, impulsin mocions conjuntes per fer fora els alcaldes/ses d'ANV de les localitats que governen. A Arrasate la moció contra Inocencia Galparsoro va fracassar el 24 d'abril, però, menys d'una setmana després, Garzón, des de l'Audiència Nacional, va intervenir per detenir l'alcaldeessa acusada de col·laboració amb banda armada. Amb el mateix amenacen a la resta de càrrecs representatius de la formació abertzale. El que el PSOE i el PNB són incapaços de fer amb mocions de censura, ho imposa Garzón per la via policial. La política del PNB fa de cobertura política a la repressió.

L'acusació de Garzón es basa en "l'actitud rebel" respecte a la decisió de prohibir ANV el 8 de febrer, per haver fet una roda de premsa amb els també alcaldes d'ANV d'Hernani i Igorre en què van manifestar que presentarien contramocions a les del PNB i PSE als seus ajuntaments. Garzón adverteix que aquesta actitud rebel la tenen "tots, a tots els ajuntaments que controlen" i procedeix d'un "impuls comú" que es va adoptar conjuntament. És a dir, va a la presó per haver-se reunit amb altres alcaldes afectats per les mateixes mocions i prendre una posició comuna. Les agressions a les llibertats democràtiques elementals com són el dret de reunió i expressió és escandalosa sota la legislació antiterrorista i la Llei de partits i la impunitat total.

El gir del PNB, accentuat després del retrocés electoral a les darreres eleccions, fa entrar en crisi el tripartit basc, que ja ha estat declarat mort per algun dels seus principals dirigents. La detenció de l'alcaldeessa d'Arrasate impulsa cap endavant l'espiral de violència i empeny ETA a accions de resposta. **Sota la repressió que omple les presons de presos/es polítics bascos i càrrecs electes no hi pot haver cap solució per Euskadi. Prou repressió! Llibertat per a Inocencia Galparsoro. Dret d'autodeterminació per al poble basc.**

La lluita contra la fam és la lluita de tota la classe obrera internacional
...
Euskadi, Prou repressió!

14 de maig de 2008

Pla del govern contra la crisi

Pla contra la crisi o salvavides per a banquers i empresaris?

Tot d'una, després del triomf electoral, el govern Zapatero ha passat de negar la crisi econòmica a avançar un "pla de xoc" que ven com una fórmula per "dinamitzar l'economia". Sota aquest discurs, i amb el demagògic "regal" de 400 euros, el pla beneficia en primer lloc els bancs i els empresaris i prepara el terreny per carregar la crisi sobre les esquenes de la classe treballadora. La recepta del PSOE: retallar impostos als rics i recolzar el totxo.

El pla Solbes té un cost directe de 10.200 milions d'euros aquest any. Però tots aquests diners no serviran per crear llocs de treball o augmentar les prestacions de desocupació per fer més suportable la situació dels i les 300.000 treballadores que ha perdut el seu lloc de treball en els últims set mesos (i els que els perdran si no hi ha lluita, perquè la patronal amenaça amb 500.000 acomiadaments més aquest any). D'entrada serveixen perquè els rics deixin de pagar. La primera mesura del govern davant de la crisi és suprimir l'impost de patrimoni, que pagaven fins ara només un milió d'espanyols: els més rics. Això suposarà que l'Estat deixarà de recaptar aquest any 1.800 milions que es quedaran a les butxaques dels que, precisament, no tenen dificultats per arribar a final de mes. Lluny de "dinamitzar l'economia", això permetrà que els capitalistes facin el que saben fer millor: agafar els diners i córrer.

Solbes ja avança que amb el pla s'acabarà el "superàvit" públic. I aquí diverses consideracions: la primera és que durant anys, el PSOE i els seus aliats han dit que calia estalviar per als temps difícils. No hi havia diners per millorar la sanitat o l'escola pública o per construir infraestructures ni apujar les pensions o els salaris més baixos. I ara que es van acabar les vaques grasses del miratge immobiliari tampoc haurà diners pels que pateixen les conseqüències de la crisi que ells han generat. Però aquests diners (que són dels treballadors i treballadores) es lliuraran a bancs

i empresaris: un escandalós robatori "legal".

La major part del pla es destina a recolzar el sector immobiliari: el Govern surt en suport als especuladors de la banca i la construcció. Una de les mesures estrella és que les famílies puguin ampliar gratis el termini de la hipoteca. És la resposta de Zapatero a l'augment de la morositat als bancs, que el febrer es va disparar un 70%. Això és el que preocupa al govern, i no l'economia de les famílies, que amb les ampliacions només acabaran pagant més interessos i seguiran igual d'ofegades. El Govern s'ofereix també a fer d'avalador en la compra d'habitatge protegit, que té uns preus pels núvols.

Per sostenir la construcció el Govern anuncia un pla d'obres públiques. Però lluny de la vella estratègia keynesiana per la qual l'Estat generava llocs de treball en

moments de recessió, Zapatero no està disposat a posar aquí ni un euro més del que està pressupostat. L'únic compromís és agilitzar les licitacions d'obra pública i que s'inverteixi realment el previst, ja que segons les últimes dades oficials el gener es van comprometre 7.265 milions per executar aquest any, que no arriben al 70% de tota la partida disponible. Creació de llocs de treball?

El camuflatge populista de tota aquesta operació és la "devolució" de 400 euros en les nòmines dels pròxims mesos, en total 6.000 milions euros. Estimulació del consum? El que realment estimularia el consum és la reducció de jornada, perquè tots els treballadors tinguin feina, juntament amb una millora substancial dels salaris. Això sí que serviria per frenar la crisi, però Zapatero no vol que sigui a costa dels beneficis capitalistes.

Aleshores serem els treballadors qui haurà de pagar els plats trencats d'un problema que han generat ells. Ja ens tornem a parlar de moderació salarial. Al costat d'això, els 400 euros no resoldran la situació de ningú. I encara menys als precaris i els que tenen menys ingressos. El demagògic "regal" arriba en forma de descompte de l'IRPF i només s'aplica fins a la quantitat retinguda per Hisenda, de manera que els que només tenen 150 euros de retenció a l'any no veuran ni un euro, i molt menys els que no arriben al mínim exigit i no paguen l'IRPF. Cal denunciar aquesta mesura com a regressiva, com regressives han estat totes les reformes fiscals dels últims 12 anys, incloses les del PSOE.

Segons el pla, mig milió d'aturats podran cobrar un xec de 350 euros mensuals durant tres mesos (en total 201 milions d'euros) si entren en programes de formació controlats per 1.500 nous orientadors laborals. Això sí, hi haurà ajudes per als que acceptin una ocupació en un radi de 100 quilòmetres (!) de casa seva. I després s'omplen la boca amb la conciliació de la vida familiar i laboral.

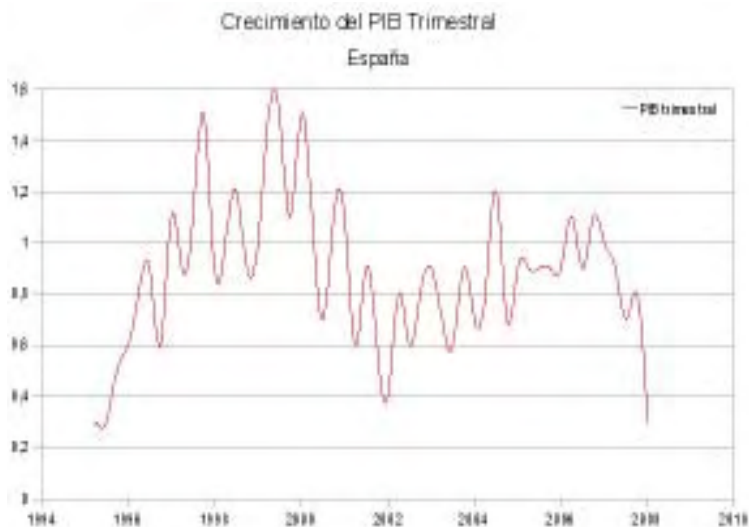
La crisi és el resultat d'anys i panys d'acumulació de benefici capitalista (generalització de la precarietat, caiguda dels sous i la coneguda 'moderació salarial', tancaments i deslocalitzacions, tipus d'interès disparats i elevades taxes d'endeutament), en què el poder adquisitiu de la majoria ha caigut tant que els productes que surten al mercat no troben comprador. Amb l'amenaça d'un increment de l'atur, Govern, patronal i burocràcies sindicals començaran a exigir-nos que ens estremem el cinturó. Fer-ho és sinònim que la crisi s'aprofundeixi, que els capitalistes agafin els diners que els regala ZP i corrin mentre els treballadors carreguem a les espatlles tot el pes de la recessió. Organitzar-nos i lluitar per defensar els nostres salaris i els nostres llocs de treball és la millor aposta per aturar l'espiral que ells han posat en marxa.

Més xifres sobre la crisi

- La Reserva Federal Nord-americana ha rebaixat la taxa d'interès que paguen els bancs que necessiten diners, cosa que no es feia des del crac de 1929. Diners públics per rescatar el capital financer que s'enfonsa.

- El cartró de llet a l'Estat espanyol ha pujat un 27.7% en un any

- Segons l'economista Marc Vidal, el primer trimestre de 2008 el PIB espanyol ha caigut un 0,1%. En un any ha passat de creixements del 4% a estar a la vora de la recessió. Solbes va haver de rebaixar les previsions de creixement del govern per 2008 del 3,1 al 2,3%, la dada més optimista de tots els estudis de centres d'investigació econòmica. La dada segueix essent igualment poc creïble: per exemple, espera tancar l'any amb una taxa d'atur del 9,8% quan, a aquesta alçada, sabent que el pitjor arribarà a la tardor, la taxa es troba ja en el 9,6% i en els dos últims trimestres s'ha destruït ocupació.

Elements per a un balanç

Conductors/es de TMB: una lluita que obre una escletxa

Es va acabar la vaga d'autobusos de TMB amb la decisió d'una assemblea massiva de conductors/es d'acceptar l'oferta de la patronal (25 minuts de descans diari acumulables, dels 50 que demanaven, amb els dos dies de descans setmanal sense pèrdua de sou) a comptar des de ja però d'aplicació al pròxim conveni. L'assemblea va posar la condició que es retressin els expedients. L'empresa va acceptar retirar els expedients que encara no havia aplicat i suspendre l'aplicació dels que estaven en curs. Així mateix els treballadors/es seguien els recursos contra els expedients aplicats. Queden pendents les denúncies policials, que no es van retirar. D'aquesta forma la vaga indefinida es desconvocava el segon dia d'haver començat. L'endemà es va mantenir la manifestació, encara que amb caràcter de celebració, i el retorn a la feina va debilitar molt la participació massiva d'altres convocatòries. Immediatament van començar a sortir els balanços, des del triumfalisme que exagerava la limitació real de les conquestes aconseguides que gestionarà una comissió negociadora del conveni en la qual els sindicats que no van convocar la vaga (CCOO, UGT i SIT) tenen la majoria, a altres que qualificaven de gairebé traïció i acords tramposos la proposta de la direcció del comitè de descansos (CGT i ACTUB) d'acceptar la proposta. El mateix dia de l'assemblea LI lliurava una carta a conductors/es d'autobusos i l'endemà presentàvem un primer balanç. (vegeu-ho a www.li-litci.com). La nostra primera valoració va ser saludar l'èxit de la lluita, els mètodes de democràcia obrera recuperats i la disposició que van demostrar, però era i és obligat fer un balanç més en profunditat d'una lluita que, com vam dir, "obre una escletxa".

Sobre la radicalització del conflicte.

Les veus crítiques acusaven la direcció del comitè de descansos (CD) de no haver trencat els serveis mínims per "radicalitzar" el conflicte; d'haver entrat a negociar amb la Generalitat, l'empresa i l'Ajuntament; i d'haver obtingut poca cosa. Aquests plantejaments sonen a radicals però no tenen en compte la correlació de forces. Els conductors/es van demostrar una capacitat de lluita que ningú pot qüestionar i que a més els va suposar 24 expedients sancionadors, i 30 més (inclosos 5 d'acomiadament) pendents d'aplicació, 6 detencions i diversos ferits. Esgotar l'enfrontament i anar a trencar els mínims era una orientació de conseqüències imprevisibles: creure que podien derrotar les forces combinades de la política municipal i els Mossos, amb les forces que es reunien l'endemà als piquets és difícil de creure. El primer dia de vaga es van mesurar les forces i els conductors no podien tots sols trencar els mínims de la patronal.

No entrarem en si és incorrecte negociar amb la patronal perquè és el dia a dia del sindicalisme, tampoc en si la quantitat del que s'ha obtingut és el que determina si estem davant una victòria o d'una derrota, perquè ho fem més endavant.

Així mateix creiem que és secundari especular si un dia o dos més de vaga indefinida haguessin permès uns minuts més de retallada. Però és obligat preguntar-se: es podien aconseguir més coses? No parlem d'un minut més o menys de retallada de temps sinó d'una millora significativa, com l'aplicació de l'acord per fora de conveni, cosa que suposaria un cop duríssim a les direccions de CCOO, UGT i SIT. Creiem que sí, però no és a la mobilització de conductors ni a la seva direcció

que s'ha d'imputar no haver-ho aconseguit. La clau de la radicalització no era en trencar els mínims, sinó en l'extensió política de la lluita a altres sectors. Una part d'aquesta responsabilitat fa a la direcció del CD, perquè va demostrar un encert i dedicació extraordinàries cap a tots els moviments alternatius, de joves i estudiants, que és molt important; però va deixar de banda els sectors productius, de classe, començant pels més pròxims: Metro, també de TMB, i l'Ajuntament de Barcelona, així ho vam explicar en les nostres declaracions. ACTUB era –per definició– incapaç de fer-ho, ja que es va construir com a sindicat exclusiu de conductors de bus. Tot requeia sobre la CGT, i aquí cal constatar les debilitats d'un sindicalisme que ha anat permetent/fomentant que cada empresa sigui un vedat tancat. Trencar aquesta dinàmica, més enllà d'alguna manifestació o concentració de delegats/des, era la tasca: 1) disposar d'un pla coordinat de suport i presència permanent als piquets i manifestacions, 2) fer enviaments massius de comunicats des de les empreses, 3) fer viure a cada empresa que aquella lluita era un orgull pel sindicat... Es va fer algun pas si ho comparem amb lluites anteriors que es van viure amb molta soledat, però va ser insuficient.

Amb aquesta extensió de la lluita pels centres de treball, amb alguna acció conjunta de metro-autobusos, encara que no fos directament una vaga, amb els centres municipals que començaven a negociar conveni discutint la solidaritat amb els conductors/es, probablement l'Ajuntament hagués parat el conflicte abans que poguéssim prendre en altres sectors, però això no es va fer... perquè s'han perdut molts costums del sindicalisme de classe.

El signe del balanç.

Amb aquests punts forts i les debilitats que van limitar l'abast de la vaga i els resultats, no dubtem, com vam dir al balanç que vam repartir el 16, en valorar com una victòria la lluita i el que s'ha aconseguit, que és molt més que els 25 minuts:

“Els treballadors/es han guanyat la confiança que junts podem fer retrocedir la patronal, que la lluita ha d'estar en les seves mans a les assemblees i no pas en les de les burocràcies sindicals; que, buscant la solidaritat, el conflicte pren un caràcter social que contraresta la campanya patronal difamatòria, de criminalització i aïllament; que la unitat amb altres sectors en lluita (estudiants per exemple) dóna vitalitat; i que per anar més lluny només hagués calgut la mobilització d'altres treballadors/es als seus llocs de treball; i, en definitiva, que la lluita

política, en particular amb els 5 dies de vaga que es van fer en plena campanya electoral, en què la relació entre els missatges dels partits institucionals “d'esquerra” i la repressió que exercien sobre ells contrastaven rotundament. Així mateix va ser essencial veure la força que tenien a les seves mans en les assemblees que tallaven carrers importants de Barcelona, en les manifestacions que es van fer sense demanar cap permís. Queda per fi la tercera pota, la de l'organització, i el punt de partida era la retirada de tots els expedients: els dos dies havien de caure tard o d'hora quan la mobilització va prendre força, però la patronal volia que s'apliquessin amb la direcció del CD sancionada i amb acomiadaments. Era cedir en el present per assegurar-se el futur, perquè la clau és en l'organització.

Aquí es mesurava la correlació de

confiança i l'excel·lent treball a les assemblees i els comitès electes i responsables davant d'aquestes; però, un de feble, la falta de consolidació i reafirmació de l'organització sindical, que no ha de contradir-se amb la unitat i el respecte a tota l'assemblea. Aquesta forma de fer confon els treballadors/es perquè minimitza la importància de l'organització de classe. La tasca més important és el creixement significatiu de la secció sindical de CGT, perquè cal reforçar el treball a l'empresa, perquè cal abocar l'experiència en altres conflictes i perquè hi ha molta feina per fer al sindicat per recuperar el sindicalisme de classe. Per això calen molts braços, més formació... I si aquesta tasca no s'afronta o es dilueix en el nou comitè de conveni i les assemblees, es pot esvaïr al primer revés.

La vaga de conductors hauria de fer dedicar un espai de reflexió al conjunt de la CGT. Ha projectat el sindicat i li permet guanyar un espai si aprofita totes les experiències i rectifica els errors. Com concloem al balanç presentat el 16:

“Aquesta vaga obre una escletxa de llum. Milers de treballadors es pregunten per què no fer el mateix. Aquest virus que les direccions sindicals burocràtiques temen perquè si s'estén

comença la seva fi, i que “l'esquerra” institucional volia criminalitzar i tallar des de l'arrel. Cal seguir fins a la retirada completa dels expedients que ja s'han aplicat, mantenir la força amb vista a la negociació del conveni fent una crida a l'organització sindical i, molt particularment, seguir la defensa dels companys que tenen denúncies policials. Però l'escletxa ja està oberta.”

Josep Lluís del Alcázar.
Barcelona

Nota

* Vaga de masses, partits i sindicats. Hamburg 1906.

és el camí”(Declaració del 16 d'abril)

Rosa Luxemburg, als seus treballs sobre les vagues de masses*, insistia que els balanços no parteixen de quantes coses s'han aconseguit sobre les demandes inicials, explica: “avui s'aconsegueix la jornada de vuit hores, però és possible que demà hi hagi acomiadaments massius i amb ells la fam per milers de persones”. Els elements essencials del balanç són tres: 1) el creixement de la consciència de classe; 2) la modificació de la correlació de forces entre treballadors/es i patronal, el sentiment del treballador/a que pot qüestionar qui mana a l'empresa; i, finalment, 3) que la vaga permet un “febril treball organitzatiu”.

Els treballadors/es de TMB durant la lluita anaven fent avançar a salts la consciència de classe: sindical i

forces: la patronal, amb l'Ajuntament i la Generalitat, havia de derrotar la direcció de CGT i ACTUB per fer remuntar CCOO, UGT i SIT, i aquí va fracassar. Aquesta era la batalla essencial i la patronal i el tripartit la van perdre.

Organitzar i organitzar

L'Ajuntament, l'empresa i la Generalitat saben que han hagut de cedir i, com la gran revolucionària polonesa escrivia en la mateixa obra, arribaran “els més brutals actes de venjança del capital”. S'ha salvat la direcció de la lluita i aquest era el punt de partida, però no n'hi ha prou: cal posar-se a fons en aquest “febril treball d'organització”. Aquí, altre cop, hi ha un punt fort i una debilitat. El punt fort, la

La Universitat contra el procés de Bolonya (II)

Segona entrega de l'entrevista amb la Marina (veure LI 87), activista de la UAB contra el Pla de Bolonya, que se centra en l'anàlisi de l'Espai Europeu de l'Educació Superior. Mentrestant, a Madrid el 8 de maig les universitats van fer vaga contra el mateix Pla després de tres dies d'assemblees i tancades. Cal unir els esforços de totes i tots en una lluita coordinada contra Bolonya!

membre del SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) i del Comitè de Vaga de la UAB sobre les recents mobilitzacions estudiantils i les implicacions de l'anomenat procés de Bolonya.

Lluita Internacionalista: Tot just abans de vacances a la UAB va fer un seguit de mobilitzacions contra els Plans de Bolonya, quins eren les principals arguments de la vostra lluita?

Marina: Des del SEPC i en general des del moviment estudiantil portem uns quants anys denunciant l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (col·loquialment anomenat procés de Bolonya) tant pel que fa a la seva forma teòrica com l'aplicació del procés a la pràctica. De fet, l'aplicació del pla de Bolonya prové d'una declaració d'intencions de 1999 que signen diversos Estats. Sabent això, perd el valor vinculant que sovint se li vol atorgar (per tal de delegar responsabilitats) i passa a ser decisió dels Estats adherir-s'hi o no. Això es concreta en el cas de l'Estat espanyol en la LOU (Ley Orgànica de Universidades), i la LUC

(Llei d'Universitats de Catalunya) a nivell de Principat.

D'altra banda aquesta reforma sorgeix incentivada (de cara enfora) per tal d'homogenitzar les titulacions a nivell europeu i poder dur a terme una coordinació per afavorir la mobilitat dels i les estudiantes, però en realitat neix de la necessitat de l'Organització Mundial del Comerç d'obrir mercat al comerç i serveis (dels quals en formen part educació, sanitat, transports...etc). De totes maneres, a la pràctica el que estableix és una moneda en comú: l'eurocrèdit (crèdits ECTS) però en cap cas queda garantit el reconeixement automàtic dels títols de Grau o Postgrau adquirits fora del propi Estat, ja que cada Estat ha fet la seva llei i ha establert el seu model i estructura (3+2, 3+1+1 etc.), fins i tot hi ha universitats que tenen un model propi. A més a més, és necessari afegir que la mobilitat sense una política de beques àmplia (cosa que no s'està preveient) és impensable per a un gran sector de la societat i que, per tant, la universitat fa un pas més en l'elitització. Aquesta elitització també es reflecteix en la pujada dels preus de la matrícula, tant pel que fa als graus com als postgraus. És ben sabut, i no és cap secret, que qualsevol reforma educativa fracassa si no està dotada d'una bona partida pressupostària, cosa que, en aquests moments, no està plantejada dins dels pressupostos públics. Així doncs, quines són les vies d'ingerència de capital per part de les universitats? Els convenis amb empreses privades i la pujada del preu de la matrícula fins arribar al cost real. A més a més l'EEES promet una reforma pedagògica (basada en "l'aprendre a aprendre") però el que no promet és més professorat per dur a terme els

centenars de seminaris, pràctiques, debats a classe...etc. que promet, sinó tot el contrari: deslocalitza aquestes tasques a becaris precaris (altrament dita mà d'obra sense contracte) o al professorat subcontractat el qual, amb sort, es quedarà a la universitat després de les reformes, les retallades de plantilles i assumint hores no declarades, entre altres. El català també pateix la seva part de repressió, si es mira que l'objectiu de la reforma és guanyar mercat i que el finançament públic vindrà determinat sota estàndars de mèrits de "qualitat" (establerts per l'ANECA i l'AQU, que són agències de qualitat totalment privades, contradient l'antiga promesa electoral de Zapatero), el català no té gaires números per ser incentivat sinó que queda reduït en favor de l'anglès (s'està parlant d'un 10% de classes en anglès i la majoria de màsters s'impartiran en aquesta llengua) a no ser que La Caixa tingui un especial interès en donar diners en aquesta direcció. No s'ha d'oblidar que, una llicenciatura o una diplomatura en cap cas pot equivaler a un Grau, ja que aquestes estan regulades i tenen categories laborals específiques, a diferència dels Graus, que tenen per objectiu desenvolupar "competències genèriques per al mercat laboral". Aquest fet té una rellevància important en la lluita sindical ja que si no hi ha categoria laboral els convenis no poden ser col·lectius, diguem que és la llei del "divideix i venceràs" continua guanyant força.

Cartell del 6 de març a Barcelona

LI: Denuncieu la privatització de l'ensenyament. Ho podries concretar més?

M: L'EEES comforma el trencaclosques de les polítiques neoliberals que s'estan desenvolupant en la construcció de l'Europa del capital. En aquest sentit diverses persones afirmen que la privatització no és qüestió del Pla de Bolonya (que presenten com a reforma pedagògica única i exclusivament, una atribució que donaria molt per discutir i desmentir ja que ni tant sols existeix una formació específica per al professorat ni recursos per a tirar-la endavant). De totes maneres, no s'ha de perdre de vista que l'EEES és l'aplicació política de les negociacions que es duen a terme a l'Organització Mundial del Comerç. En aquest sentit, l'any 1998 (just abans de la cimera de Seattle el 1999 i del tractat de Bolonya el mateix any) 350 especialistes en comerç internacional es van constituir en grup de treball i entre moltes altres recomanacions van expressar que "les barreres i la resta de restriccions que impedeixen la certificació de competències, l'acceptabilitat i la transferibilitat dels certificats

d'estudis i de formació, dels títols, dels crèdits, de les unitats capitalitzades i la resta de formes de certificació" s'havien de suprimir amb l'objectiu d'obrir mercat al comerç i serveis. A més a més, sota l'òptica de la lliure competència i el lliure comerç, a ulls de l'OMC, la universitat pública té (en si mateixa) un seguit de mesures perjudicials i distorsionadores del mercat que afavoreixen la pública i desfavoreixen la privada, per això, a partir del Tractat de Maastrich, es diu que l'Estat no pot tenir més d'un

3% de dèficit públic retallant així, les polítiques socials.

D'altra banda, la LOU preveu l'entrada de les empreses en les decisions de la universitat a partir de la seva participació en el Consell Social, òrgan que, entre d'altres funcions, aprova el pressupost de la universitat. Pressupost que, a falta d'ingerència de capital públic, demanda al capital privat empresarial, tan pel que fa als convenis universitat-empresa com pel que fa a les "beques crèdit" les quals deixen de garantir que un estudiant, encara que sigui de família obrera, pugui estudiar i no deixar els estudis per tal de treballar i es malmet la premissa del "dret a estudiar". Per últim, lligat al concepte de

estudiantil volem plasmar que el Pla de Bolonya preveu una reforma universitària a nivell global que afecta la majoria de la comunitat universitària. En aquest sentit s'està treballant en coordinació amb diferents sectors de professorat i becàries de col·laboració.

LI: Quines conseqüències té per als estudiants l'aplicació dels Plans de Bolonya?

M: Això faria referència al terme pràctic de la qüestió. Com ja hem esmentat abans, la reforma preveu un augment de debats, classes pràctiques, seminaris, treballs en grup...etc. Però... debats amb 100 persones? Treballs amb 20 persones? A més a més existeix una

sobrecàrrega de feina, cosa inassumible per a la gent que estudia i treballa per tal de poder pagar-se la carrera i la vida en general, això comporta una major elitització (tenint en compte la precària política de beques i la previsió de "beques-préstec" les quals endeuten als i les estudiants a mode d'hipoteca) ja que mentre uns quants acabaran la carrera en quatre anys, altres ho hauran de fer en vuit. D'altra banda, ningú

privatització podríem parlar del terme "externalitzacions de serveis" de la universitat passant de titularitat pública a privada (i deixant sense espai, per exemple, cooperatives d'estudiants per tal de poder gestionar-les), la pujada del preu de les matrícules (ja que això afecta el capital privat individual) o el terme "precarització" que afecta tots els segments de la comunitat universitària menys l'estament del funcionariat (que és el menys representatiu en números absoluts). És per això que des del moviment

no ha assegurat quina serà la titulació dels i les estudiants que ara estan cursant la carrera com a Pla Pilot, el Reial Decret de Graus estableix el dret d'acabar la carrera amb el pla d'estudis amb el que s'ha començat però enlloc s'assegura la docència, és a dir, que una vegada estigui implantat el Grau si es vol continuar la docència ens hauré d'ajustar al nou pla, ja que els costos de personal que suposaria una doble docència són inassumibles ara per ara. A tot això és necessari afegir-hi la falta

Donem una resposta de lluita obrera i popular a la “crisi dels aliments”

Cada Primer de Maig els i les treballadores recordem els “màrtirs de Chicago”, les batalles per la jornada laboral de 8 hores, i homenatgem tots els caiguts en les lluites obreres i populars contra l'explotació i l'opressió capitalista. És tradicional, també, reivindicar la necessitat de la revolució socialista com el camí per superar les xacres del capitalisme i, finalment, fer una crida a impulsar i donar suport a les lluites que, per diverses reivindicacions, es desenvolupen al món.

Les darreres setmanes han esclatat una sèrie de revoltes i aixecaments en nombrosos països del món contra l'alça dels preus dels aliments: Burkina Faso, Costa d'Ivori, Egipte, Guinea, Guinea Bissau, Haití, Indonèsia, el Marroc, Mauritània, Moçambic i el Senegal. Robert Zoellick, director del Banc Mundial, ha definit la situació com “una de les crisis alimentàries més greus de la història del nostre planeta” originada per un augment general del 48% en els preus dels aliments l'últim any, però amb pujades encara més grans en productes com l'arròs (75%)¹.

El Banc Mundial va alertar que “33 països s'enfrontaran a potencials conflictes socials per la intensa pujada dels preus dels aliments”². Segons l'ONU, prop de 800 milions de persones passen fam al món. Un veritable genocidi perpetrat pel sistema capitalista imperialista en ple segle XXI. La “revolta dels famolencs” representa, per tant, una batalla veritablement de vida o mort.

Entre aquests aixecaments destaquen el de poble haitià que afronta l'ocupació militar del país pels “cascos blaus” de l'ONU; i el d'Egipte, encapçalat per milers de treballadors tèxtils de la ciutat del Mahalla. També al Senegal i Burkina

Faso la classe obrera ha estat al centre de les revoltes. Aquests països marquen el camí i ens mostren la necessitat urgent que la classe obrera de tot el món respongui contundentment lluitant contra el capitalisme per la seva pròpia supervivència física.

L'augment dels preus no es deu a l'escassetat o a una caiguda en la producció. Al contrari, l'ús d'avenços tecnològics i la sobreexplotació de la terra fan que la producció de cultius i matèries primeres alimentàries creixi cada vegada més, a un ritme superior al de la població mundial. Així ho va reconèixer Josette Sheeran, directora executiva del Pla Alimentari Mundial de l'ONU: “*Ens trobem davant d'una nova cara de la fam: tot i que hi ha aliments a les botigues, cada vegada més persones no se'ls poden permetre*”³.

Per què pugen els preus dels aliments si la seva producció està creixent? Una concentració cada vegada més gran dels mercats que fa que unes quantes empreses controlin tot el comerç mundial d'aliments, pensant només en augmentar els guanys; l'agrobussines que es concentra en uns pocs productes de preus alts internacionals sense importar les necessitats d'alimentació de la població mundial; milions de camperols expulsats de les seves terres; matèries primeres alimentàries que són destinades a la producció de combustibles; el mercat d'aliments transformat en un “casino d'apostes” per capitals especulatiu i parasitari...

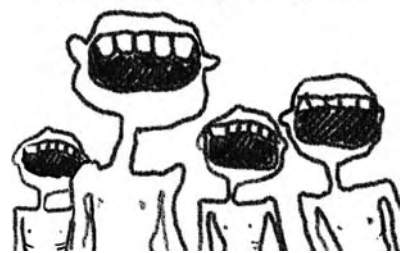
Els governs dels països imperialistes ja han gastat més de 600.000 de dòlars per intentar frenar o atenuar la crisi financera mundial que s'ha obert amb el final de la “bombolla especulativa” del mercat immobiliari dels EUA i altres països.

Estan amatents a fer-ho tot per salvar els bancs i les companyies involucrades en aquesta especulació, però no pas per resoldre la qüestió de la fam al món.

Al mateix temps, el mercat mundial d'aliments, amb el sistema de “contractes a futur”, s'assembla cada vegada més a un “casino d'apostes”. Un casino al qual ara s'han sumat nous “jugadors”: una part dels capitals que especulaven al mercat immobiliari ara s'han girat cap als *commodities*, especialment petroli, minerals i grans, creant una “bombolla especulativa” i augmentant-ne artificialment la demanda i, amb això, els preus.

Juntament amb això, les grans companyies petroleres, i també els especuladors, aprofiten la inestabilitat a l'Orient Mitjà com a resultat del fracàs de la política del

FAM

govern de Bush a l'àrea, per dur el preu del barril a nivells superiors als 100 dòlars, cosa que incideix, directament o indirectament sobre el preu dels aliments.

El capitalisme no pot solucionar la fam al món

La primera resposta del capitalisme davant de les “revoltes de la fam” ha estat la repressió feroç exercida pels governs dels països on

s'han produït. És cert que, al mateix temps, l'FMI i el Banc Mundial, i fins i tot els propis governs imperialistes, han assenyalat la seva "profunda preocupació" i la necessitat de discutir i prendre mesures. També expressa la seva por que la "revolta dels famolencs" s'estengui i amenaci de sacsejar el món des dels seus fonaments. En el millor dels casos les seves propostes es limiten a augmentar "l'ajuda humanitària" als països afectats. Una resposta que, des de fa dècades, ha mostrat la seva incapacitat total per resoldre el problema de la fam al món, perquè no modifica, ni es proposa fer-ho, les causes profundes que el generen.

A la dècada de 1990, després de la caiguda de la URSS i la restauració capitalista als exestats obrers, el capitalisme es va declarar històricament "trionfant", com l'únic camí per millorar el nivell de la humanitat. Pocs anys després d'aquest "triomf", la "crisi dels aliments" i les "revoltes de la fam" ens mostren els extrems de degradació a què ens duu el capitalisme imperialista. Un sistema que no és capaç ni tan sols de garantir el més elemental dels drets humans (el menjar) i condemna centenars de milions de persones a morir de fam.

Mentre la producció i la comercialització d'aliments estiguin controlades pels grans grups internacionals i els grans especuladors, no serà possible canviar aquesta situació. L'alternativa és clara: o la voracitat de guanys d'aquests grups o les necessitats i la vida de centenars de milions de persones.

Només un sistema d'economia central planificada, que utilitzi racionalment els recursos que hi ha i s'organitzi al servei de satisfer les necessitats bàsiques dels i les treballadores i els pobles podrà acabar definitivament amb la fam al món. Per això cal expropiar totes les grans empreses que dominen l'economia mundial. Per això reafirmem la nostra convicció de la necessitat imprescindible i urgent de la revolució socialista internacional que liquidi el sistema capitalista imperialista.

Mentre lluitem per aquesta perspectiva, som conscients que els i les famolencs del món necessiten respostes immediates per pal·liar la seva situació angoixant i també la d'aquells i aquelles treballadores que veuen la fam i la misèria com una amenaça cada vegada més propera. La classe obrera i les masses del món no poden esperar-se passivament davant d'aquesta realitat: han de lluitar per la seva supervivència física. És imprescindible que la classe obrera es posi al capdavant de totes les masses empobrides per encapçalar aquesta lluita.

Sao Paulo, 22 d'abril de 2008
Secretariat Internacional
Lliga Internacional dels Treballadors – IV
Internacional

Notes

* L'article complet a www.li-litci.com

¹ Diari Clarín d'Argentina, 11/4/2008.

² Citat per l'article *Crisi d'aliments alarma al món*, diari L'Universal, 13/4/2008.

³ Revoltes de famolencs

Mesures contra la fam

Per això, aquest Primer de Maig, la LIT-IV fa una crida a totes les organitzacions obreres, populars, sindicals i socials per organitzar i impulsar aquesta lluita contra la fam dels treballadors i els pobles. La LIT-IV es compromet a posar totes les seves forces al servei d'aquesta tasca i, en aquest sentit, proposa el següent programa d'acció. Es tracta, evidentment, d'un programa general que haurà d'adoptar formes més concretes i específiques en la realitat de cada país.

- **Control de preus per part de les organitzacions obreres i populars.**

- **Salaris mòbils d'acord amb l'augment del preu dels aliments.**

- **Salari mínim que cobreixi totes les necessitats bàsiques d'una família (aliments, salut, educació i habitatge).**

- **Control obrer de les grans empreses d'aliments. Exigència d'obertura als treballadors dels seus llibres de comptabilitat.**

- **Prou d'obtenir guanys amb la fam dels pobles! Expropiació sense pagament dels grans monopolis agrícoles i industrials d'aliments.**

- **L'aliment és un dret social com la salut i l'educació. Exigim que l'Estat i els governs el garanteixin per tota la població.**

- **Plans econòmics d'emergència destinats a satisfer les necessitats bàsiques de la població, especialment l'alimentació.**

- **Governos obrers i populars que apliquin aquestes mesures.**

1M. BCN. En la mani anti-capitalista

1M. Girona. La manifestació dels sindicats CCOO i UGT a Girona va comptar amb unes 500 persones. Amb el lema de "Treball digne, arreu i per a tothom" la manifestació va ser molt poc reivindicativa i va semblar més una passejada que un acte de lluita. Hi van ser present els companys i companyes de Zodiac de Roses que estan en lluita.

El Corrent d'Opinió de CCOO va repartir el full amb tres eixos: 1. I a crisi que s'acosta: fent una crida a impulsar i donar suport a les lluites; 2. no l'acord social: la possibilitat de canvis amb la reactivació de les mobilitzacions i 3. per unes CCOO combatives i democràtiques (referent al període congressual del sindicat), demanant el suport a la llista alternativa "per un sindicalisme de classe" que proposarà el Corrent.

LI també va estar present a la manifestació repartint el full i fent difusió de la revista.

Miquel Blanch. Girona

La qüestió de l'aigua

Manifest de la Plataforma Metropolitana contra els Transvassaments

La crisi de manca d'aigua no respon únicament a una situació de pluges escasses (fet recurrent en la climatologia de la Mediterrània Occidental), o a les reserves insuficients dels envasaments, sinó que és la conseqüència d'una pèssima planificació i gestió dels recursos hídrics i del seu malbaratament per determinades pràctiques insostenibles en l'agricultura, la construcció, la indústria, el turisme i l'oci, ... Aquests sectors han vist com el seu creixement econòmic no tenia fre i s'han acostumat a disposar d'aigua sense límits. Ara aquest model ha fet fallida i està afectant el conjunt de la població. Denunciem els alarmismes estèrils del govern de la Generalitat i demanem mesures urgents per fer canvis estructurals en la planificació, els usos i els abusos de l'aigua com a recurs cada vegada més escàs, situació agreujada per les incerteses que comporta el Canvi Climàtic. Lluny d'això, el Govern i el Parlament espanyols, amb la connivència de la Generalitat de Catalunya, han decidit d'imposar transvasaments des de la conca hidrogràfica de l'Ebre cap a la regió metropolitana de Barcelona. Les persones, col·lectius i entitats cíviques que signem aquesta declaració volem manifestar el següent:

L'impacte ecològic de la ciutat de Barcelona i la seva àrea metropolitana sobre el territori que l'envolta és cada cop més insostenible. La petjada ecològica de la ciutat l'any 1996 se situava entre 3 i 3,5 hectàrees per persona i no ha parat de créixer. Avui, necessitaríem el territori equivalent a unes 400 "Barcelones" per mantenir aquest

model de desenvolupament socialment injust i depredador dels recursos d'altres territoris.

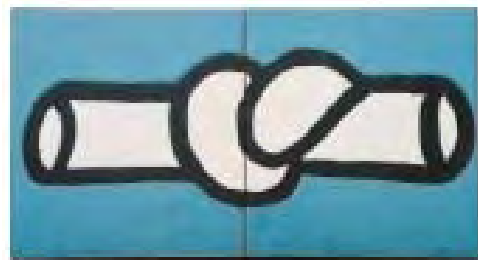
Aquest impacte, generat per les activitats econòmiques i les persones que vivim a l'àrea metropolitana de Barcelona, és conseqüència d'un model territorial, econòmic i cultural centralista impulsat pels governs de torn, sempre sotmesos als grans poders econòmics, que amuntega la població, planifica la urbanització sense límits, concentra les activitats industrials, i dóna autorització a més consum de territori, energia, aigua i tot tipus de recursos.

Aquest model és la causa del desequilibri territorial català. La major part del territori resta en una funció perifèrica. Un exemple d'aquesta discriminació és la situació de les Terres de l'Ebre, productores de més del 70% de l'energia consumida al país (amb 3 centrals nuclears, diverses centrals tèrmiques i massificació eòlica) però mancades de serveis bàsics que hipotequen el seu desenvolupament social, econòmic i humà.

Les conseqüències d'aquest model insostenible no ho són només per als territoris espoliats de les seves riqueses naturals i paisatgístiques, ho són també per a nosaltres, habitants de la conurbació barcelonina, perquè se'ns imposa una ciutat d'aparador que exclou les persones. Una ciutat que dóna més importància als interessos hotelers, comercials i especulatius lligats al turisme i al consumisme, que a les nostres necessitats com a ciutadans. Es ven: la terra i l'aigua per fer camps de golf, les alzines per fer muntanyes russes, els espais lliures per fer centres comercials i el centre històric de les ciutats per fer parcs temàtics turístics. Fins i tot s'especula amb béns tan bàsics com l'aigua i l'energia.

El consum d'aigua a l'àrea de Barcelona és aproximadament d'un 40% per a usos industrials, 40% domèstic, i 20% agrícola. És important aclarir que quan els informes oficials parlen d'ús de boca hi inclouen usos com el reg de jardins i parcs, piscines i centres lúdics, fonts, serveis, activitats econòmiques, comerços, tallers,...

Els 4 hm³/mensuals de dèficit hídric que volen compensar amb la

connexió Consorci d'Aigües de Tarragona - Aigües Ter Llobregat (CAT-ATLL) no és només per a 5,5 milions de catalans, sinó també per molts altres usos empresarials i activitats econòmiques.

AGBAR (participada per La Caixa), la principal empresa privada de gestió local d'aigua, i les empreses hidroelèctriques, són les que dicten les polítiques hidràuliques a Catalunya, privatitzant, monopolitzant i imposant una gestió mercantil. Escàndols com les pèrdues de les canonades confirmen que la seva prioritat no és donar un servei bàsic i de qualitat, sinó obtenir el màxim de benefici a costa de la ciutadania. Tot plegat és la causa de la sobreexplotació dels recursos hídrics tolerada i impulsada per les administracions.

Les conseqüències d'aquest model no només afecten l'Ebre, sinó que des de fa anys està deixant en una situació deplorable els rius Llobregat, Besòs i Ter, així com els aqüífers de les nostres comarques i les comarques veïnes.

Per tot això :

Denunciem l'alarmisme i manipulació que el Govern i la seva Agència Catalana de l'Aigua (ACA) fan de la problemàtica de manca d'aigua i escassetat de les pluges per justificar nous transvasaments previstos per Plans hidrològics obsolets.

Denunciem que aquesta política respon als interessos especulatius que volen consolidar un model territorial metropolità insostenible de creixement sense límits. Els transvasaments generen més expectatives de consum insostenible, d'especulació urbanística, de destrucció del territori, perquè fomenten alhora un ús desmesurat de l'aigua.

Considerem que parlar de transvasament 'temporal' degut a la sequera és un insult a la població barcelonina i catalana perquè no es pensa canviar el model de gestionar el consum (no es revisarà, ni limitaran les concessions a indústries, urbanitzacions, agrícoles, camps de golf, turisme de luxe, ...), sinó dur a terme els projectes antics i caducs..

Considerem que l'aigua pertany, i s'ha de gestionar en cada conca corresponent. L'aigua, és un element indispensable pel reequilibri territorial i de redistribució de riquesa al nostre país.

Manifestem que la situació actual és una oportunitat inexcusable per plantejar un canvi de model territorial i de la gestió de l'aigua, d'acord amb els recursos hídrics de què disposem i per cercar la utilització d'altres recursos propis que es malversen (manca de recollida d'aigües pluvials, mines i regeneració i preservació d'aqüífers, etc)

Reiterem, doncs, la nostra oposició a qualsevol transvasament, així com a la Interconnexió de Xarxes inclosa en el Decret de Sequera, el qual a més obre les portes a d'altres transvasaments, i manifestem el nostre suport a la dignitat de les Terres de l'Ebre i a la Plataforma en Defensa de l'Ebre.

PER UN MODEL TERRITORIAL REEQUILIBRADOR I QUE PRESERVI ELS MEDI I ELS RECURSOS !!

NO ALS TRANSVASAMENTS

Maig de 2008

Franki llibertat!

El company Franki, lluitador dels moviments socials de Terrassa, va ser empresonat el 28 d'abril per complir una pena de 2 anys i 7 mesos sota l'acusació d'ultratge a la bandera i atemptat a l'autoritat. Havent-hi la bandera espanyola i un ex jutge militar pel mig, s'han tombat tots els recursos en instàncies judicials i fins i tot una petició d'indult de l'Ajuntament, la institució que havia impulsat la denúncia.

Recordem que els fets es remunten les festes majors de Terrassa l'estiu del 2002, quan una cercavila festiva que demanava la retirada de les banderes espanyola i europea del balcó de l'ajuntament de Terrassa va ser reprimida per agents de la policia municipal. Mesos més tard els agents van denunciar dues persones com a responsables d'haver intentat despenjar la bandera i d'haver-los agredit. Aquesta denúncia va fer que la fiscalia presentés una acusació pels delictes d'ultratge a España, atemptat a l'autoritat, lesions i desordres, i demanés 3 anys i 6 mesos de presó. El judici es va celebrar el setembre del 2004. Els agents que havien fet la denúncia es van desdir de la seva versió anterior i només admetien la presència d'en Franki a la cercavila, i en cap cas manifestaven haver-lo vist despenjant la bandera o agredint els agents. És més, un dels policies va declarar uns dies abans davant del jutge que ell havia denunciat en Franki perquè li havien passat el seu nom i cognoms escrits en un paper. Cal recordar també que l'ajuntament va comparèixer al judici per reclamar els 70 euros que valia canviar la bandera espanyola, ja que havia patit un estrip.

El novembre del mateix any, el jutge Enrique Rovira del Canto, ex jutge militar, va condemnar en Franki a dos anys i 3 mesos de presó pels delictes de desordres i atemptat a l'autoritat i a una pena-multa de 9 mesos que, si no es pagava, sumaria 4 mesos i mig de presó. O sigui, el total serien 2 anys i 7 mesos i mig de presó. La mateixa sentència reconeix que "no se

podia acreditar la participació de los acusados en los hechos", però com que segons la policia estaven allà, ho podien haver fet. En definitiva, una sentència política en la qual el que importava no eren els fets sinó trobar un cap de turc, criminalitzar la dissidència, tancar la boca als que qüestionen el sistema establert.

El recurs contra la sentència presentat a l'audiència provincial de Barcelona, va ser desestimat el maig de 2005, pocs mesos abans de l'ascens de Rovira del Canto del jutjat de Terrassa a la instància superior. En aquest moment la sentència era ferma, però la mobilització va forçar l'Ajuntament de Terrassa, governat pel tripartit, a demanar l'indulta al Govern, una manera de rentar-se la cara després d'haver posat en marxa tota la maquinària judi-

cial. Aquesta petició va aturar d'ingrés a la presó. Un any després, Zapatero va denegar l'indulta: encara que li demanava el seu propi partit (el PSC té la majoria a l'Ajuntament), en un partit del règim podia més la defensa de la bandera espanyola. Una altra vegada la mobilització va pressionar el jutjat i aquest va acceptar aturar d'ingrés mentre no es resolgués un recurs presentat al Tribunal Constitucional.

El divendres 25 d'abril passat el Constitucional va resoldre no admetre a tràmit el recurs. Immediatament, en una nombrosa assemblea de suport, es va posar en marxa una nova campanya de solidaritat exigint que no s'executés la sentència i es va programar una manifestació pel 10 de maig a Barcelona. Segons el procediment habitual, l'actua-la jutgessa del Penal 2 havia de citar en Franki per comunicar-li la data d'emprisonament, però dilluns a primera hora del matí, els Mossos de Saura, de paisà, l'esperaven a la porta de casa. En sortir per anar a treballar el van

règim monàrquic. No hi ha cap base per justificar l'atemptat, perquè no hi havia cap policia ferit i, si va haver-hi una refrega davant de l'Ajuntament, va ser, tornem-hi, perquè la policia municipal va sortir amb les seves porres en defensa del símbol de la unitat de la pàtria. I el PSC va haver de fer valer la seva fidelitat patriòtica presentant la denúncia contra en Franki i reclamant els diners de la malmesa bandera. I després Zapatero no va evitar d'ingrés a la presó de "l'ultratjador" indultant-lo. El PSOE és, en primer lloc, un partit del règim i els seus aliats en són la comparsa. ERC, que s'omple la boca amb la sobirania i la independència, no es vol "embrutar" amb la defensa d'en Franki i no ha dit res davant de l'emprisonament. ICV no tan sols calla, sinó que hi col·labora amb una detenció irregular en què no es van respectar els drets fonamentals, per evitar-se una altra campanya com la de la denúncia de l'emprisonament de la Núria Pórtulas a Girona. I encara envien els Mossos a reprimir les

manifestacions de protesta per l'emprisonament d'en Franki.

I ara?

Estem davant un judici propi del Tribunal de Orden Público franquista per defensar la bandera que Franco ens va deixar ben lligada. És l'altra cara de la moneda dels judicis per cremar el retrat del rei. El legítim rebuig d'aquests símbols del règim exigeix la màxima unitat contra la repressió. L'esquerra institucional (PSOE, IU, IC, EuiA, ERC) és monàrquica per la conveniència de defensar els escons i recursos que els donen de menjar. A més, l'emprisonament d'en Franki és un pas més en la voluntat de criminalitzar les lluites socials i anul·lar tota dissidència.

Hem d'enfortir la campanya per la llibertat d'en Franki des del carrer. Contra la criminalització de la lluita social cal construir la més àmplia mobilització, buscant el màxim de suport social entre entitats i associacions, fent conèixer el cas d'en Franki que els mitjans han silenciats o tergiversats.

Desemascarant el tripartit a la Generalitat i l'Ajuntament de Terrassa i Zapatero. Denunciant el sistema judicial i la permanència de feixistes a les màximes instàncies, i una Constitució que envia la gent a la presó per esquinçar una bandera.

Franki de Terrassa, et volem a casa!

**Fora jutges franquistes!
Llibertat pres@s polítcs!**

Cristina Mas. Terrassa

detenir i, emmanillat dins la furgoneta, van comunicar-li que s'executava la sentència. D'aquesta manera, no només s'impedia el seu ingrés voluntari (i se li negaven beneficis penitenciaris) sinó que es pretenia tallar tota resposta de solidaritat.

Els mitjans de comunicació insisteixen que en Franki no és a la presó per la bandera espanyola, sinó per "atemptat a l'autoritat". Però és evident que Ajuntament, jutges i Govern haurien tingut una altra actitud si no hi estigués barrejat el sacrosant símbol del

Campanya de solidaritat

Manifestació per la llibertat d'en Franki. **Dissabte 10 de maig a les 18h Pl. Universitat. Barcelona**

Recull signatures i comunicats d'organitzacions per enviar a Interior, Institucions Penitenciàries i l'Ajuntament de Terrassa.

Més info a <http://www.llibertatfranki.org>

Seixantè Aniversari de l'Estat Sionista

Res a celebrar

Amb aquest títol, i coincidint amb el 60 aniversari de la fundació de l'Estat d'Israel, un nombrós grup de jueves i jueus anglesos ha publicat un manifest esmentant alguns dels episodis sagnants que van envoltar l'esdeveniment. El manifest en recorda uns quants:

"...L'abril de 1948, el mateix mes de la massacre de Deir Yassin i de l'atac mortal sobre la població palestina a la plaça del mercat de Haifa, es va engegar el Pla Dalet. Aquest pla autoritzava la destrucció dels llogarets palestins i l'expulsió de la població indígena fora de les fronteres de l'Estat. Nosaltres no ho celebrarem.

"El juliol de 1948, 70.000 persones palestines van ser expulsades de casa seva a Lydda i Ramleh, sota la calor de l'estiu, sense aigua ni aliments. En van morir centenars. Es coneix com la Marxa de la Mort. Nosaltres no ho celebrarem.

"En total, 750.000 palestins es van convertir en refugiats. Uns 400 llogarets van ser esborrats del mapa. La neteja ètnica no va acabar aquí. Milers de persones palestines (amb ciutadania israeliana) van ser expulsades de Galilea el 1956. I molts milers més quan Israel va ocupar Cisjordània i Gaza. Segons la legislació internacional i la Resolució 194 de l'ONU, la població refugiada a causa de la guerra té dret a tornar o a ser compensada. Israel mai no ha acceptat aquest dret. Nosaltres no ho celebrarem..." (*The Guardian*, 30/04/08).

Si mirem cap enrere, les dades, a més d'escruixidores, posen en evidència la política sionista que va conduir a l'ocupació i usurpació del territori, primer; i a la fundació de l'Estat d'Israel i les seves conseqüències, fins ara:

El 1917 hi havia a Palestina 56.000 jueus i 644.000 àrabs palestins. El 1922 hi havia 83.794 jueus i 663.000 àrabs. El 1931, hi havia 174.616 jueus i 750.000 àrabs.

Quan l'Assemblea General de l'ONU va aprovar -33 vots contra 13 i 10 abstencions- el pla de

partició d'octubre de 1947, hi havia 590.000 jueus, propietaris del 7% de les terres fèrtils, i 1.400.000 àrabs, propietaris del 93% restant.

El 1951, els sionistes eren propietaris del 95% de les terres fèrtils palestines. En aquesta data els agricultors jueus ja tenien prohibida la contractació de mà d'obra àrab.

La política sionista davant de les persecucions antisemites que es produïen a Europa des del segle XIX va ser la de pactar amb qui fos - antisemites i nazis inclosos (vegeu Ralph Schoenman -*Història oculta del sionisme*- o Lenni Brenner -*El sionisme a l'era dels dictadors*)- per mantenir l'afluència d'immigrants jueus, preferiblement "joves i fèrtils", a les terres palestines amb la finalitat d'apropriar-se'n. Van constituir així una de les seves mistificacions fonamentals, la de "la tornada d'un poble sense terra a una terra sense poble". Molts altres jueus europeus (el sionisme no era un moviment majoritari en aquella època) havien abraçat la causa del socialisme per lluitar contra l'antisemitisme, ingressant en els partits revolucionaris. Aquesta política del sionisme, l'ocupació de Palestina, va trobar expressió en la fundació de l'Estat d'Israel, reconegut immediatament per les potències imperialistes i per l'URSS.

Des de la seva proclamació, l'Estat d'Israel no ha deixat de créixer sobre la base de la guerra, l'espoli i la neteja ètnica de la població palestina originària, amb el suport financer i polític dels EUA i el consentiment, moltes vegades suport actiu, de les altres potències mundials. Més de 3 milions de palestins estan repartits pel món. La llista de morts és interminable. Encara n'hi ha

milers en presons sionistes. L'aïllament dels territoris palestins entre si constitueix un pas més en el pla sionista d'expansió. El suport financer, polític i militar imperialista, sobretot el nord-americà, ha estat fins avui el principal suport exterior de la política sionista d'expansió i extermini, que constitueix, a més, un perill per als països veïns perquè serveix de base militar per a les operacions imperialistes contra els pobles àrabs.

Actualment, com hem denunciat des d'aquestes pàgines, el bloqueig de Gaza i la fustigació repressiva i militar sobre Cisjordània continuen essent recolzades pels EUA, la UE, Rússia i l'ONU.

Els que diuen que són hereus de les víctimes de l'holocaust nazi s'han convertit en els botxins del poble palestí. I, ara també, el món mira cap a una altra banda, fent veure que es creu les mentides i falsificacions fabricades per Israel i els EUA.

L'Estat racista ha de ser destruït, com ho va ser l'Estat sud-africà de l'apartheid.

Una Palestina unificada, laica, democràtica i no racista, que garanteixi la tornada dels refugiats, continua essent l'objectiu clar per solucionar un conflicte les arrels del qual tenen més a veure amb la fase de decadència imperialista que amb els mites i fantasmes de la història sagrada.

L.C. Gómez-Pintado "Luca"

Declaració del Comitè Central del PdAC sobre el resultat electoral (secció italiana de la LIT-ci)

Italia després de les eleccions

L'esquerra governamental desapareix

L'esquerra anticapitalista ha perdut una ocasió històrica per créixer a partir de la crisi del reformisme, perquè es va presentar dividida per culpa del sectarisme del PCL¹ i de Sinistra Crítica².

Partim de les lluites per construir un partit comunista arrelat que encara no existeix

1. Berlusconi rep el llegat de Prodi per colpejar els treballadors

Ha guanyat un dels dos pols empresarials i el nou govern aplicarà, per tant, un dels dos programes fotocopiats. L'única diferència entre el PD³ i el PDL⁴ és que Berlusconi no té cap llaç amb la burocràcia sindical i la socialdemocràcia, raó per la qual la gran burgesia ha apostat fins al final pel PD de Veltroni.

Ara la burgesia farà de la necessitat virtut i s'adaptarà al nou govern, esperant que no faci massa mal (o sigui, que els interessos de Berlusconi no obstaculitzin els de les altres famílies capitalistes), esperant que el pèndol, en la lògica de l'alternança burgesa entre dos moviments similars, es recol·loqui cap a Veltroni, que, mentrestant,

seguirà construint el seu partit empresarial.

2. El desastre catastròfic i estratègic de la socialdemocràcia

Des de fa dos anys diem que l'esquerra governamental (Refundació Comunista, Partit dels Comunistes Italians, etc.) s'ha trencat i està desapareixent, ja sense arrels ni militància. Ara també les urnes confirmen aquest pronòstic en el terreny electoral, i la confirmació és clamorosa. PRC, PdCI, Verdi i SD retrocedeixen per sota de qualsevol mínim històric i no tindran ni diputats ni senadors. Ni un! Si la representació parlamentària no és el punt de suport per un partit revolucionari, ho és, en canvi, per als partits que han fet de "l'oficialisme" la seva raó de ser i que tenen aparells gegantins que, d'un dia per l'altre, implosionaran.

Estem davant d'un desastre polític i estratègic sense precedents. És la confirmació completa de tot el que diem des de fa anys i de les raons de fons que van inspirar la nostra escissió, fa dos anys, del PRC⁵ per impulsar la construcció d'un nou partit. La socialdemocràcia, o sigui, el projecte de governar amb una part de la patronal, engabiant les lluites, ha fracassat per enèsima vegada a la història. Aquesta vegada, amb un cop brutal.

Encara no està clar com serà la sort dels grups dirigents de l'*Arcobaleno*⁶: és probable que s'iniciï una rendició de comptes entre les diverses burocràcies, que una part (l'ala de Bertinotti i Giordano) segueixi en el projecte de dissolució en una "casa comuna socialista" que es presentarà candidata a una nova cita de

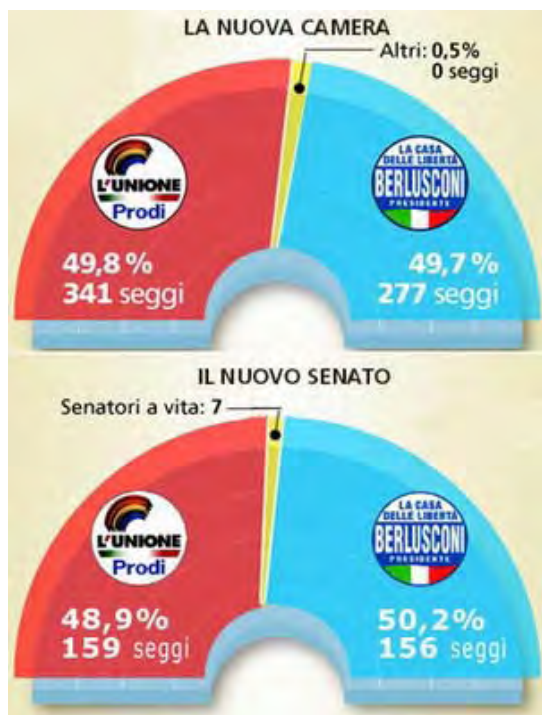
govern amb el Partit Democràtic veltronian, en la propera oscil·lació del pèndol d'alternança; mentre una altra part (Diliberto i Grassi, també d'alguna manera Ferrero) estarà temptada de mantenir i relançar instrumentalment els símbols del món del treball amb fins electorals. Per tant, es quedaran dins de l'horitzó governamental, que justificaran, també la propera vegada, amb "l'exigència de batre les dretes".

3. Els treballadors entre dos focs patronals. Cal l'oposició

Els treballadors estan patint les conseqüències del xoc polític entre els pols burgesos. Colpejats per uns i altres, estafats per les burocràcies sindicals i socialdemòcrates que venen els seus interessos a canvi de mig plat de lleties. La primera exigència és, doncs, la de partir de les lluites d'oposició a totes dues formacions burgeses, als seus governs nacionals i locals. Una oposició fundada en la independència de classe dels treballadors, els aturats, de tots els explotats. Una lluita que comença demà, als carrers, contra la tercera reedició del govern Berlusconi-Bossi-Fini, al qual l'esquerra governamental ha asfaltat la carretera, governant amb els empresaris i paralyzant l'oposició de classe.

4. Sinistra Crítica i el PCL no donen resposta a la crisi del reformisme

Ara més que mai l'exigència imperiosa és construir un nou partit comunista arrelat en les lluites. Però les dues forces electorals que, amb compromisos parlamentaris, es van presentar a l'esquerra de

l'*Arcobaleno* en totes les circumscripcions, *Sinistra Critica* i PCL, no han donat una resposta. Millor dit, s'han revelat com una part del problema.

Van rebutjar la presentació conjunta, confiant en les signatures de parlamentaris que han donat suport a les guerres. I, després d'haver demostrat una autosuficiència que no tenien, es van preocupar que *Alternativa Comunista* no tingués massa espai a la premsa i la televisió (reivindicant una rígida aplicació de les normes antidemocràtiques sobre la *parell condició*). En comptes de presentar un programa alternatiu al reformista, *Sinistra Critica* semblava proposar el vell bertinotisme de la "fase movimentista" (que va obrir el camí a l'accés al govern); mentre el PCL de Ferrando es va limitar a utilitzar el símbol de la falç i el martell, presentat sobre un programa confús, amb la il·lusió de recollir rèdits electorals amb un ambigu i nostàlgic reclam de "comunisme". Han fet sonar la fanfàrria durant totes aquestes setmanes sense tenir en compte la realitat. Han buscat presentar-se com allò que no són (i que ningú és avui a Itàlia): o sigui, com una organització de molta grandària, amb inserció i milers de militants.

I després de tanta arrogància què han obtingut? PCL i SC han obtingut un resultat proper al 0,5%: fins i tot tenint el símbol imprès a totes les paperetes, no han recuperat res més que les molles del que ha perdut l'*Arcobaleno* (els vots del qual van anar principalment a l'abstenció). Resultats ínfims davant de l'ensulsiada històrica de la socialdemocràcia i l'ocasió històrica que hi ha hagut, i ben per sota d'aquell 1% i escaig que, d'una manera o altra, totes dues forces es vantaven de tenir.

Un resultat desastrós, encara més per les il·lusions que havien alimentat: Ferrando, pocs dies abans de les eleccions, declarava: "*nosaltres serem la verdadera sorpresa d'aquestes eleccions*". En comptes d'acceptar un acord electoral i continuar enfrontant-se amb les altres forces a l'esquerra de l'*Arcobaleno*, sobre la claredat dels programes (com nosaltres mai deixem de fer, convençuts que la unitat es construeix amb la claredat i amb les delimitacions programàtiques amb el reformisme)

han alimentat il·lusions d'autosuficiència que ara es giren contra ells. Semblen grotesques les declaracions de Ferrando a aquestes hores ("*Som la força més significativa a l'esquerra de l'Arcobaleno*") o la seva competició amb *Sinistra Critica* sobre el fil del 0,1 més o menys.

La batalla per la reconstrucció d'un partit comunista amb influència de masses, per tornar a donar als treballadors l'instrument de lluita que avui manca, passa, per tant també per la derrota política de les posicions caracteritzades per oscil·lacions, oportunisme i sectarisme. Sobretot de la constatació que el treball de reconstrucció està tot just a les beceroles i que qualsevol triomfalisme de petites forces, com som tots nosaltres, està realment fora de lloc.

5. La batalla d'*Alternativa Comunista*

El PdAC va participar en aquestes eleccions, en primer lloc, per desenvolupar la propaganda sobre un programa revolucionari. El nostre partit ha pogut presentar-se en pocs districtes. No perquè sigui de talla més petita que el PCL o SC sinó perquè es va negar, a diferència d'aquelles forces, a acceptar el suport de parlamentaris que han donat suport a la guerra i els pressupostos de Prodi. Vam ser els únics que vam haver de recollir les signatures, i no vam poder utilitzar els mateixos espais electorals en els mitjans de comunicació.

Per això el nostre resultat electoral no es pot avaluar a escala nacional. Malgrat tot, si haguéssim pogut presentar-nos, el resultat hagués estat anàleg al del PCL i SC, com demostren les poques dades disponibles de les eleccions municipals. Si les altres organitzacions a l'esquerra de l'*Arcobaleno* haguessin acceptat unir-se en un bloc electoral, la unitat de les forces militants i dels recursos hauria donat molt més que la suma de les tres sigles. Hauria pogut representar en termes electorals, i en la percepció de sectors més amplis, una alternativa més creïble a la crisi del reformisme.

No ha estat així. Però la crisi en picat i definitiva, que no té precedents històrics, de la

socialdemocràcia, fins i tot en una situació difícil per al moviment obrer, carrega de noves i inèdites tasques tots els militants que, estiguin on estiguin, vulguin treballar en un projecte de reconstrucció d'una esquerra de classe.

Alternativa Comunista continuarà lluitant per aquesta perspectiva. Sense sectarismes i reivindicant, al mateix temps, la necessitat de la claredat programàtica i de la delimitació del reformisme, rebutjant qualsevol compromís i barreja. Hem de construir aquell partit comunista revolucionari, internacionalista i de militants que avui no existeix. Fem una crida en aquest sentit, en primer lloc, als milers d'activistes de Refundació, i de la resta de l'*Arcobaleno*, que avui veuen els seus sacrificis i la seva militància d'anys dispersats per l'elecció oportunista i suïcida dels grups dirigents de l'esquerra governamental.

Com a Alternativa Comunista, ens comprometem en aquest camí, invertint els centenars de nous contactes i relacions, les forces militants de joves i obrers de què disposa el nostre petit partit, que hem incrementat en aquesta campanya electoral i que constitueixen, per nosaltres, el més important dels nostres resultats en una situació general molt difícil per als treballadors i la lluita de classes.

Convidem tots els companys que han seguit la nostra campanya electoral, que ens han escrit, que per desenes de milers han seguit les nostres publicacions a través de la nostra pàgina web, que han simpatitzat amb nosaltres i que han participat en la nostra campanya propagandística en aquestes eleccions, a unir-se'ns en aquest projecte de lluita.

Maig 08

Notes

¹ Partit Comunista dels Treballadors (organització de Ferrando i Grisolia).

² Esquerra Crítica (organització lligada al Secretariat Unificat).

³ Partit Democràtic (partit de Veltroni, derrotat a les eleccions).

⁴ Poble de la Llibertat (partit de Berlusconi).

⁵ Refundació Comunista

⁶ Arcoiris (la nova organització que reuneix PRC, PdCI, Verdi i SD).

Fins quan seguint castigant-nos per ser amazics?

Els amazics (berbers) són els habitants històrics del nord d'Àfrica i del Sàhara des de fa com a mínim 10.000 anys. Una realitat històrica que posen en evidència les investigacions de diversos antropòlegs i historiadors com Gabriel Camps, David Harts i altres; i com confirma la subsistència avui de més de 30 milions d'amazigòfons i amazigòfones sobre aquest gran territori repartit entre una desena de països: el Marroc (Rif, Atlas, Sous), Algèria (Cabília, Aures, Chawia, M'zab), Tunísia, Líbia, Egipte (Oasis de Siwa), Canàries i el País dels Tuaregs destruït per les fronteres de sis Estats (Níger, Mali, Mauritània, Burkina Faso, Líbia i Algèria).

Tot i les nombroses invasions des del segle VIII a.C. al nord d'Àfrica (Tamazga), que han imposat la violència per dominar aquest poble mediterrani i saharià, els amazics segueixen essent el component ètnic i sociocultural fonamental de l'Àfrica del nord.

Després de l'enorme sacrifici en la lluita per l'alliberament i la descolonització del nord d'Àfrica, els amazics es troben en una situació de colonització interna. Una situació en què es perpetua en el poder la tradicional aristocràcia arabista, amb qui ha negociat l'imperialisme europeu el traspàs i la fabricació dels Estats actuals sense tenir en compte els drets històrics dels amazics de l'interior.

Els estats nord-africans duen una política basada en l'eliminació de tot el que es refereix a l'amaziguitat. Al Marroc, el país en què la gran majoria de població segueix essent amaziga a tots els nivells, un règim lligat artificialment al món àrab i a l'orient mitjà segueix aplicant el procés d'arabització del poble amazic iniciat fa més de catorze segles, imposant una sola llengua, l'àrab, una sola religió, l'islam, i tancant totes les portes

de la llibertat i la diversitat.

Amb la mateixa estratègia de l'època de plom, el sistema marroquí, en la seva versió actual, opta per diverses vies per suprimir la identitat, la llengua i la cultura amaziques del poble marroquí. D'aquestes vies, destaquen les següents:

- La via diplomàtica, a nivell exterior, lligant el Marroc a espais geopolítics arabistes aliens a la realitat dels i les ciutadanes del Marroc (la Unió del Magrib Àrab, la Lliga Àrab...). Provocant així el desconeixement internacional de l'existència i la legitimitat de la causa amaziga.

- La falsificació de la història i la utilització de les mesquites, els centres religiosos, els centres d'educació i d'ensenyament i els mitjans de comunicació i la premsa arabista com a vehicle d'arabització i per sembrar els sentiments de menyspreu i vergonya dels berbers.

- L'assimilació forçada prohibint les organitzacions amaziques (per exemple el Partit Democràtic Amazic del Marroc) i l'expressió cultural i política; marginant poblacions senceres a les muntanyes i deserts condemnant-les a l'aïllament, la misèria i malalties; i també mitjançant la violència, incloent-hi crims i agressions contra els ciutadans (la manifestació de Safru per l'encariment dels aliments bàsics o la manifestació de Bumalen-Dades).

Així es confirma la falsedat del discurs oficial sobre la transició política: el Consell Consultiu dels Drets Humans, la Instància d'Equitat i Reconciliació, l'Institut Reial de la Llengua Amaziga i els altres invents enganyosos d'un sistema conegut històricament per la tortura. N'hi ha prou amb mirar la maquinària de violència i repressió quotidiana al Marroc que persegueix els ciutadans i ciutadanes activistes i no activistes a la universitat, al

carrer i a la tribu, perquè no quedi cap dubte sobre la veritable cara del terror del poder d'aquest país. Ara mateix, 16 estudiants del Moviment Cultural Amazic, detinguts a Errachidia, Meknes i Agadir, continuen empresonats des de 2007 sota humiliació i tortura i amb condemnes des de set mesos fins a 2 anys. Les detencions han anat més enllà de les muralles de la universitat per arribar a l'alt Atlas, al poble de Bumalen-Dades, on la policia va intervenir d'una manera salvatge i va arrestar arbitràriament 142 persones durant una manifestació pacífica del 6 de gener passat d'habitants desesperats que reivindicaven una carretera i un ambulatori. Deu d'ells, fins i tot un menor, han estat condemnats a penes dures que van entre un i sis anys de presó, sense l'estatut de presoners polítics reconegut.

Es tracta de la tirania del sistema marroquí per portar a terme el seu projecte arabista diferencialista, que té per objectiu liquidar el component i el moviment amazic de l'escena sociopolítica del Marroc.

Mlgrat la indiferència de les organitzacions internacionals de drets humans davant la violació dels drets fonamentals de grups i individus, el ciutadà marroquí és més conscient que mai que no hi haurà democràcia sense el reconeixement oficial dels drets socials, polítics, civils i de la identitat, llengua i cultura amaziques dels ciutadans i ciutadanes. Està més unit per defensar a tot preu el seu dret a un canvi i un futur millors.

*Aziz Baha
Associació Cornellà Sense
Fronteres*

Eleccions al Paraguai

Derrota històrica del *Partido Colorado*

Les eleccions presidencials al Paraguai, que es van celebrar el 20 d'abril passat, van donar un resultat històric. El poble treballador, fart de 61 anys de robatori, misèria, fam, tortures, desaparicions i entrega de la sobirania, va clavar una derrota electoral monumental al *Partido Colorado*. La ràbia popular es va canalitzar amb el vot pel duo compost per Fernando Lugo i el PLRA¹, que va guanyar les eleccions amb el 41% dels vots, superant els *colorados* per gairebé 180.000 vots. El vot per Fernando Lugo va ser, en gran mesura, un vot de càstig al *Partido Colorado* i al govern de Nicanor Duarte Frutos.

Blanca Ovelar, candidata *colorada*, va quedar-se al 31%. Lino Oviedo, del partit UNACE i exponent del feixisme, va obtenir el 22%. Finalment, l'empresari i candidat del *Partido Patria Querida*, Pedro Fadul, va acabar amb el 2% dels vots totals.

La victòria de Fernando Lugo representa un triomf electoral de les masses explotades, encara que completament distorsionat, perquè van guanyar al *Partido Colorado* però van donar la confiança a un projecte de conciliació de classes.

El nou govern Lugo-PLRA genera no només expectatives, sinó confiança i il·lusions en milers d'obres, camperols pobres i sectors populars, que pensen que ara les seves vides milloraran. No obstant això, tot el programa i les aliances de Lugo van en sentit contrari a la set de canvi real que té el poble.

És impossible que Lugo faci una reforma agrària radical, que implementi un pla econòmic al servei dels treballadors o que defensi la sobirania nacional, mentre el PLRA sigui la columna vertebral del seu govern. El propi Lugo va afirmar després del seu triomf que el PLRA és "el soci majoritari" del nou govern,

i això significa que tindrà un pes decisiu en el seu gabinet ministerial. Lugo també va dir que fins i tot hi haurà ministres *colorados*, entre ells Dionisio Broda, exministre d'Hisenda del propi Duarte Frutos.

L'única alternativa classista i socialista a les eleccions

El Partit dels Treballadors (PT), secció de la LIT-IV al Paraguai, es va presentar a les passades eleccions amb el duo presidencial de Julio López i Cynthia Fernández. Vam presentar una opció diferent, una llista composta per dirigents socials i amb un programa clarament socialista revolucionari. Vam oferir una sortida per a la crisi del país des de l'òptica de la classe treballadora, i això va ser un gran encert.

Vam posar la campanya al servei de les lluites. No va ser casual que Tomás Zayas, dirigent camperol i candidat a senador del PT, hagi sofert una brutal persecució política durant la campanya, amb cinc ordres de captura i imputacions per oposar-se a les fumigacions amb agrotòxics que estan enverinant les comunitats camperoles.

Les acusacions provenien de la màfia de la soja i van ser instrumentades per la fiscalia. Una campanya nacional i internacional va fer que la justícia paraguaiana aixequés aquestes mesures, cosa que es configura com una gran victòria contra el poderós empresariat de la soja.

Lamentablement, la majoria de les altres esquerres (P-MAS, PCP, PCPS) van abandonar completament tota ombra de política classista i van donar el suport incondicionalment al projecte Lugo-PLRA amb

l'argument d'assolir "l'alternança". Van capitular fins i tot al propi *Partido Colorado* perquè, en comptes d'atacar-lo en conjunt, van reduir el seu discurs a la "rosca mafiosa" que "va usurpar els principis agraristes i republicans" d'aquest partit.

Fa riure que una genuflexió tan gran davant de la burgesia, ni tan sols els valgués els llocs cobejats al nou Congrés.

Els desafiaments de l'esquerra i el moviment social

La derrota del *Partido Colorado* i l'arribada al poder d'un govern de conciliació de classes com el de Fernando Lugo obre una nova situació de la lluita de classes al Paraguai. És possible que hi hagi lluites importants per les reivindicacions dels diferents sectors que el govern Lugo no podrà atendre. La situació delicada de l'economia paraguaiana, agreujada per la pròxima crisi mundial, donarà a Lugo poc marge per fer concessions a les masses.

Cal que les organitzacions obreres, camperoles, estudiantils i populars mantinguin la seva total independència del govern i continuïn amb les seves lluites. Seria un greu error donar-li "temps" o "un respir" al nou govern, postergant així les exigències dels nostres drets.

Igual de perillós, és pensar que el govern Lugo "està en disputa" en-

Eximeixen Tomás Zayas de la presó preventiva

El jutge Carlos Rafael Ortega ha ordenat l'eximició de presó, per falta de proves, de Tomás Zayas. És el cas del suposat intent d'homicidi, coacció i associació criminal... Que li hagin aixecat la presó preventiva i l'estat de rebel·lia **és una tremenda victòria política** de l'Asociación de Agricultores del Alto Paraná (ASAGRAPA), de la Central Nacional de Organizaciones Campesinas, Indígenas y Populares (CNOCIP) i de totes les organitzacions i individus nacionals i internacionals que han rebutjat públicament aquest fet i que han participat en la campanya de signatures.

Però aquesta victòria, no ens ha de fer abaixar la guàrdia. El company Dario Giménez encara està empresonat per la mateixa causa.

tre l'esquerra i la dreta, com ja afirmen algunes esquerres. El govern electe, per més que sembla "progressista", està definit en quant a afavorir els interessos de les classes posseïdores. Existeixen categòriques afirmacions de Lugo que garanteixen el respecte irrestricte a la propietat privada dels empresaris, ramaders i latifundistes de la soia, així com l'atorgament de plenes garanties i incentius a les "inversions estrangeres" en el país. Va prometre a més que serà "implacable" en el compliment de Llei (burgesa).

El moviment de masses al Paraguai i les organitzacions d'esquerra no han de donar suport a aquest nou govern, ni tan sols donar-li un "suport crític". Hem de construir, amb les nostres lluites, una oposició de classe, una oposició per l'esquerra.

Òbviament, no es tracta de no tenir en compte les il·lusions de les masses a l'hora de formular les tàctiques d'intervenció. Però l'esquerra ha de, abans de res, dir la veritat a les masses; i aquesta veritat és que aquest no és el seu govern, que han de mantenir la seva independència i continuar amb les lluites pels seus drets.

Ronald León
Asunción- Paraguai

Notes

¹ *Partido Liberal Radical Auténtico*, exprincipal partit burgès de l'oposició. No obstant això, va avalar i sostenir durant dècades tota la política econòmica i l'estructura de prebendes del *Partido Colorado* fins i tot situant-se més a la dreta en els seus atacs al moviment de masses. La dupla Lugo-PLRA va anar el cap de l'*Alianza Patriótica por el Cambio*, una coalició entre partits burgesos i sectors d'esquerra.

IX Congrés de la LIT-IV: 70 anys després de la fundació de la IV Internacional

La Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional (LIT-IV) celebrarà el IX Congrés Mundial entre els dies 26 de juliol i 3 d'agost que ve. El congrés és el màxim organisme de la LIT i es reuneix cada dos anys. S'hi fa balanç de la política i activitat de la Internacional en l'últim període, es discuteix l'orientació bàsica pels pròxims anys i es voten els organismes que la dirigiran.

Aquest Congrés dedicarà el temari a abordar temes centrals com la crisi econòmica mundial, a desenvolupar documents sobre Amèrica Llatina, l'Orient Mitjà i Europa, a treballar la situació concreta de països ajudant les seccions en la seva elaboració política i a resoldre altres temes de funcionament de la LIT.

El Congrés tindrà lloc pocs dies abans que es compleixin 70 anys de la fundació de la IV Internacional i està previst aprovar-hi una àmplia campanya per reafirmar la vigència de la lluita per la Internacional i la validesa dels fonaments polítics aprovats en el Programa de Transició. Un dels temes a debatre són els passos que cal fer per reconstruir la IV Internacional. Pots trobar materials de debat congressional a www.litci.org

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

